

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Tormikeeris

Originaali tiitel:

Sharon Sala
Blown Away
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Elle Raiend

Copyright © 2010 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09445324
ISBN 978-9916-31-515-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Ainus, milles elus võib kindel olla, on see, et elu saab liiga kiiresti läbi. Selle tõsiasja olen selgeks saanud läbi raskuste. Ema kolmest lapsest vanemana olen ainus, kes on veel elus.

Põlise oklahomalasena kasvasin üles teadmisega, et meil tuleb iga aasta teatud perioodidel silmitsi seista keeristormidega. Ma sain juba lapsena selgeks, millal varjuda, ja õppisin karmide õppetundide kaudu, et mõnikord on nende üleelamiseks vaja maa alla pugeda.

Elu on täis paljusid asju, kuid kindlus nende hulka ei kuulu.

Ühel hetkel on keegi elus, ja enne kui ta uue hingetõmbe teha jõuab, on ta läinud.

Ma vaatasin pealt oma isa surma terviseprobleemide tagajärjel, kaotasin vähem kui kaks kuud hiljem noorema õe kliinilisele depressioonile ja mu elu armastus suri mu käte vahel maksavähki.

Ja iga kord, kui arvasin, et see, mida südamevalu mulle õpetada tahab, on mul selge, kukutas elu mulle uue portsu kaela.

Mida ma aga tean, on see, et ma olen endiselt siin.

Elust rõõmu tundmiseks on palju põhjuseid, kuid mina, sest mu lähedasi pole enam, olen võtnud ülesandeks elada iga päev nii väärilt, kui vähegi suudan.

Sellepärast pühendan selle raamatu meile... inimestele, kes maha jäid.

ÜKS

Lance Morgani juuksepiirilt voolas tõusvast tuulest hoolimata higi, kui ta Louisianas, Bordelaise'i külje all savist pinnasesse auku kaevas. Austin Balli rendiauto, millega ta siia sõitis, oli vaid mõne meetri kaugusel. Lance ei vaadanud vaiba sisse keeratud surnukeha oma selja taga, mille ta maha matta kavatses, ega mõelnud tõsiasjale, et tema vana-vana-vana-vanaema oli sellesama vaiba kodusõja ajal jänkide käest päästnud. Seda, mida ta teinud oli, enam muuta ei saanud, ja ühtlasi oli see ta elu metafoor. See, mis ta teinud oli, oligi talle selle segaduse kaela toonud.

Ta lõi labida uuesti Louisiana savisse, tõstis uue labidatäie mulda ja viskas selle aina kasvavasse hunnikusse, mõeldes veale, mis oli selle olukorra põhjustanud.

Raha laenamine Dominic Martinelli suguselt Chicago laenuhailt ja tema perele kuuluva Morgan's Reachi häärberi tagatisena kasutamine oli olnud riskantne. See maa oli Morgani perele kuulunud üle kahesaja aasta ja sellest ilmajäämine ei tulnud kõne alla. Ta ei saanud minna ajalukku Morganina, kes oma perekonna vara maha mängis.

Alguses ei olnud maksete tasumine probleem, kuid siis olid halb ilm ja langevad saagihinnad kokku mänginud ja ta hakkas maksetega hilineama. Ta oli vabandusi välja mõelnud, saatnud meile, lubades raha, mis aga kunagi laenuandjale ei laekunud. Enne kui ta arugi sai, oli tal kuue kuu jagu võlgnevusi.

Eile, kui Martinellit esindav Meacham and Balli advokaat Austin Ball talle helistas ja teatas, et tuleb paarile paberile allkirja võtma, oli Lance eeldanud, et see on vaid tema märkimisväärselt suure laenu pikendus.

Ta oli valmistanud kahest Caesari salatist, homaarirullidest ja linna pagariärist pärit lemmik-*brownie*'dest koosneva lõuna. Ta oli isegi vanast veinikeldrist pudeli veini toonud, ja võtnud välja ema parimad portselan- ja kristallnõud, millelt lõunat serveerida.

Ball oli saabunud kokkulepitud ajal mustas rendiautos ning higistanud oma hallis kolmeosalises ülikonnas tohult. Lance'ile oli advokaadi kimbatus kahjurõõmu teinud. Iga tola, kel veel veidigi mõistust peas oli, teadis, et Louisiana kuumuses ei maksa villast kanda.

Ball oli alles pärast lõunasööki Martinelli panditud vara arestimise kavatsuse teatavaks teinud ja lauale löönud seda puudutavad paberid, nende asemel, mida Lance näha lootis.

Lance'i hämmeldus oli käegakatsutav. Süda tagus. Peopesad higistasid. Sees keeras. Ta pakkus loogilist lahendust: rohkem aega. See lükati tagasi, ettekäändeks majanduslangus. Siis hakkas Lance paluma. Kui ka see vilja ei kandnud, kaotas ta meelemõistuse.

Hetkel, kui Ball ümber keeras, et portfell võtta, haaras Lance pesapallikurika, mis oli keskkooliajast saadik raamatukogu seinal rippunud, ja virutas advokaadile kuklasse samasuguse võmmu nagu siis, kui ta keskkooli

viimasel aastal palli üle aia löi, tagades nii võidu maakonna meistrivõistlustel. See löök oli mängu lõpetanud. Praegune oli lõpetanud Balli elu. Austin Ball kukkus ainsatki häälitust tegemata. Kuigi ta oli maas ja ilmselgelt surnud, jätkas Lance tagumist. Selleks ajaks, kui ta rahuneda suutis, oli iga luu Balli kehas puruks pekstud ja kõik kohad verd täis.

Siis tabas teda paanika.

Ta kukutas kurika surnukeha kõrvale, mässis mõlemad vaiba sisse, mille peale Ball oli kukkunud, ja lohistas selle majast välja rendiautosse, millega Ball oli saabunud.

Endiselt hüsteerias, ja hirmul, et iga minut võib keegi kohale sõita ja verisele segadusele peale sattuda, jooksis ta tagasi sisse ja hakkas verepritsmeid puhastama. Üks silm kellal, kiskus ta riided seljast, viskas need pesumasinasse, jooksis alasti läbi maja oma magamistuppa ja pani uuesti riidesse. Minuteid hiljem oli ta rendiautos ja sõitis mööda kitsast ühesuunalist teed, mis viis ta perekodu taha metsa. Ta pidi surnukeha ära peitma. Ja kuigi ta polnud kunagi kaevanud midagi sügavamalt kui auk, millesse lillesibul pista, oli ta nüüd kaevamas oma esimest hauda.

Siin ta nüüd oli, peaaegu tund hiljem, võitlemas paanika ja kahetsusega. Tema peopesad põlesid. Rakkudest polnud enam pääsu. Tema selg huugas ja süda tagus nii kõvasti, et ta kartis, et saab infarkti ja sureb hauas, mida ta Austin Ballile kaevas.

Kui tuuleil lehed keerlema pani ja saatis need siis üle metsaaluse sinna, kus ta kaevas, tõstis ta pilgu taevasse. Varem ennustatud torm oli peaaegu kohal.

„Pagan,“ pomises ta ja hakkas veidi kiiremini kaevama. Hakkas pimedaks minema.

Orkaan lõunarannikul läheb neist mööda, kuid halva ilma oli see ilmselgelt endaga kaasa toonud. Ta peab Balli

surnukeha maha matma enne, kui sadama hakkab, või see ujub Louisiana savisest, merepinnast vaevu kõrgemale ulatuvast pinnasest välja. Ta torkas labidaotsa uuesti mulda. Just siis, kui ta veel ühe labidatäie õhku tõsta kavatses, kuulis ta midagi hingeldamisetaolist ja seejärel karjet. Heli oli nii ootamatu, et ta oleks äärepealt surnult maha kukkunud. Ta keeras paanikas kannapealt ringi ja jõllitas.

Carolina Northi kuklakarvad tõusid püsti, kui ta põialt ja nimetissõrme kokku hõõrus, ajades laiali tilga, mille ta metsa alt lehtedelt oli leidnud. Tema hommikune jalutuskäik oli võtnud ehmatava pöörde.

See oli veri!

Ta oli mõnda aega maas punaseid täppe märganud, kuid ei pidanud neid millekski enamaks kui looduslikeks sügisvärvide mänguks. Nüüd oli säravpunane toon saanud pahaendelisema tähenduse.

Järgmine küsimus oli, kas see on loom või inimene?

Kahekümne üheksa aastase eduka kirjanikuna nõudis müstiliste lugude autor temas vastust ja ainus viis seda saada oli minna mööda vererada edasi. Ta tõstis pilgu koonduvatele pilvedele. Taevas ähvardas halva ilmaga. Orkaani külgtuul pidi millalgi täna Louisiana rannikust mööda tuhisema, kuigi ennustati, et torm jääb kaugemale lõunasse ja tabab Galvestoni Texas. Tal oli Galvestonist kahju, kuid ta rõõmustas siiralt, et see seekord neist mööda läheb. Siiski võisid nii heitlikust ilmast sündida igasugused tormid. Arukas oleks olnud ümber pöörata ja koju minna, enne kui ta läbimärjaks saab, kuid ta südametunnistus ei lubanud. See võis olla midagi nii süütut kui temasugune matkaja, kes oli viga saanud ja uitas nüüd abi otsides Louisiana metsa-

des ja järvesoppides ringi. Mis inimene ta oleks, kui eiraks võimalust kedagi aidata?

Ta peatus piisavalt kauaks, et oma asukoht kindlaks teha, kuigi ta polnud kaugel kodust, mida ta oma vananevate vanematega jagas. Kui ta haavatud looma otsa satub, mis võib ohtlik olla, peab ta teadma, kuhupoole joosta.

Cari liikus pisut ärevana edasi, mis sest, et tormituul oli tugevnemas ja vererada peaaegu kadunud. Ta pidi juba otsa ümber keerama ja koju jooksma, kui jõudis väikesele lagendikule. See oli tuttav koht – lagendik, kus ta lapsena lugematuid kordi oli mänginud.

Alguses nägi ta vaid tundmatut musta autot. Siis astus ta paar sammu paremale ja nägi meest väga sügavast august mulda välja loopimas. Sekunditega tundis ta Lance'i ära. Lance oli mees, kellega koos ta oli üles kasvanud – mees, kellega ta oli kunagi kihlatud olnud, kuni ta mehe Baton Rouge'i striipariga tabas. Ta jälgis meest hetke ja märkas tema kaevamisliigutuste rutakust.

Mida kuradit...?

Enne kui ta hüüda või oma olemasolust teada anda jõudis, puhus tuul nii järsult, et keeras tagasi selle nurga, mida ta kaltsuhunnikuks oli pidanud. Kui ta mehe verist nägu ja õlga nägi, taipas ta, et on vereallika leidnud.

Siis jõudis see talle kohale.

Mees oli surnud. Ja auk, mida Lance kaevas, oli haud.

Enne kui ta millestki aru sai, jõudis ta karjatada ja koges mõne elu muutva sekundi jooksul kehavälist olekut, tabades end vaatamas silma mõrvarile. See, et see oli Lance Morgan, lähim naaber ja lapsepõlvesõber, tundus võimatu.

Ta kuulis meest oma nime hüüdmas, ja kui too august välja ronima hakkas, käskis instinkt tal joosta.

Seda ta siis tegigi.

Ühe südametuksega oli ta läinud – ta jooksis kodu poole nii kiiresti, kui suutis, tagasi vaatamata. Tuul oli nüüd tagant, tõugates teda, sundides teda aina kiiremini ja kiiremini jooksuma. Lehti rebiti puudelt ja need keerlesid punakollase keerisena ümber tema. Tuul raputas oksti ta pea kohal nii kõvasti, et ta kahtlustas end tulistatavat. Ta komistas ja kukkus korra, kuid kogus end kiiresti ja kargas püsti. Heitnud ühe paanilise pilgu üle õla, et veenduda, et Lance pole tal kannul, sööstis ta edasi.

Soovides meeleheitlikult võimused teavitada, enne kui Lance ta kätte saab, tõmbas ta taskust telefoni, kavatsedes hädaabinumbril helistada, kuid ei saanud ühendust. Süüdistades madalikku ja lähenevat tormi, jätkas ta jooksmist, palvetades, et sünniks ime.

Igal sekundil kujutles ta selja taga Lance'i samme ja kartis, et – iga hetk – tabatakse ta ja temast saadakse jagu. Kui tugev tuulepuhang oksa pea kohalt ta kandadele kukutas, viskus ta maha, kindel, et ta on tabatud. Karjudes ja pekseldes keeras ta end selili, keeldudes suremast võitluseta, ning avastas siis, et ta võitleb oksaga, mis oli ta teksapükste säärde takerdunud.

„Jumal, aita mind,“ pomises Cari ja rabeles end kiiresti vabaks.

Ta kargas jalule, püüdes meeleheitlikult koju jõuda, unustades kontrollida mobiiltelefoni, mis oli kukkudes taskust välja libisenud.